

ENTER

Van Willem Asman verscheen eveneens

De Cassandra Paradox
Britannica
Wondermans eindspel
Koninginnedag

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Willem Asman

ENTER

REBOUND I

Ambo|Anthos
Amsterdam

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

ISBN 978 90 263 3851 9

© 2017 Willem Asman

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © plainpicture / Cultura / Andrew Brookes

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Ginny, Indy en Liz

I

OZ, NU,
EEN KANTOOR AAN DE ZUIDAS,
AMSTERDAM, NL

‘U zult een zo normaal mogelijk leven opbouwen,’ zegt Oz. ‘Wij zorgen voor een huis.’

‘Waar?’ vraagt Ubbink. De bankier werpt een blik op zijn gouden Rolex. Als een man die eigenlijk iets beters te doen heeft.

‘Op een veilige locatie, ergens waar ze u niet kennen.’

‘Ik vroeg je “waar?”’ Zonder op te kijken. Een baas eist opheldering.

‘En wij zorgen voor een baan.’ Oz, onverstoorbaar, houdt zich aan het script.

‘Ik heb geen baan nodig.’

‘Een simpele, bescheiden baan.’

‘En al helemaal geen simpele, bescheiden baan,’ zegt Ubbink, met een wegwerpgebaar. De gouden schakels van het horloge rinkelen. ‘Ik heb geld zat.’

Volgens Oz’ bronnen een slordige honderdvijftig miljoen, ongeveer een derde wit, belegd in respectabel vastgoed op naam van zijn vrouw, het grootste deel weggesluisd naar anonieme rekeningen in de Caraïben.

‘Wij zorgen voor uw veiligheid,’ zegt Oz. ‘Een nieuwe identiteit, op een nieuwe plek. Ergens waar ze u niet zullen vinden. Een nieuwe kans op een leven zonder angst.’

‘Alsof iemand dat kan garanderen.’ Voldaan slaat Ubbink de armen over elkaar. ‘U hebt geen enkel idee met wie we te maken hebben.’

Met het Openbaar Ministerie, de fiscus, de banken, Ubbinks criminele foute vriendjes, om er maar een paar te noemen, denkt Oz.

‘Je kunt moeilijk van me verwachten dat ik akkoord ga zonder enige garantie. Op basis van jouw blauwe ogen zeker?’ Ubbink lacht schamper, blazend door zijn neus. ‘Het minste wat ik mag verwachten zijn referenties.’

‘Zo werkt het niet,’ zegt Oz. ‘U begrijpt waarom. Eenmaal in een nieuw leven is er geen enkele band meer met het vorige. Dát is de garantie.’

Als een blufpokeraar die zijn bod verdubbelt, zegt Ubbink: ‘Ik wil Stanley Hillis spreken.’

Oz, uiterlijk onbewogen, zegt: ‘Ik ken niemand die zo heet.’

‘Lul niet. Hillis is klant bij jullie. Vermoord, zogenaamd. Maar jullie hebben hem aan een nieuw leven geholpen.’ Voldaan leunt Ubbink achterover in zijn designer bureaustoel.

Oz knikt. ‘Ik begrijp uw probleem. U moet bepalen wie nog te vertrouwen is. De autoriteiten?’ De oorzaak van Ubbinks moeilijkheden was niet dat hij sprak met het Openbaar Ministerie, maar dat zijn foute vrienden hem daarvan verdachten. ‘Of uw zakenpartners?’ Oz haalt zijn schouders op. ‘Dat dilemma kan ik niet voor u oplossen. Maar ik kan u wel zeggen dat we nog nooit iemand hebben verloren. U zult het met mijn blauwe ogen moeten doen.’ Hij glimlacht. Zijn ogen zijn bruin.

Ubbink luistert niet, of doet alsof. ‘Hillis,’ kraait hij. ‘Hém vertrouw ik. Bel hem. Noem De Ouwe mijn naam, hij kent me. Laat hem mij bellen. Als ik zijn stem hoor, dan pas hebben we een deal. En niet eerder.’

‘Nogmaals: ik heb geen idee wie dat is,’ zegt Oz. ‘En zelfs als ik het wist, en als het waar is dat wij hem hebben geholpen, dan zou ik hem niet weten te vinden. Net zoals ik u, mochten we tot zaken komen, niet meer zal weten te vinden. Op uw nieuwe plek krijgt u een *handler*. Om u wegwijs te maken, de eerste periode. Daarna een nummer om te bellen in geval van nood. Uw handler weet niet wie of wat u in uw oude leven was.’

‘Hillis,’ herhaalt Ubbink zijn eis. ‘Een telefoontje van De

Ouwe is één.’ Hij steekt zijn duim op, telt mee op zijn vingers. ‘Dan, twee,’ zijn wijsvinger, ‘is dat mijn vrouw met me meegaat. Voor dezelfde prijs, punt uit. En mijn kinderen, dat is drie en vier,’ de middel- en ringvinger. ‘Mijn vrouw gaat niet zonder haar vader, dat is vijf,’ de pink. ‘Zo doen wij dat in onze familie. Ben ik dui-de-lijk?’ Hij beklemtoont de lettergrepen, zwaait met zijn hand, vijf vingers gestrekt, voor Oz’ ogen. ‘Want als dat niet duidelijk is, dan...’

Oz strekt zijn arm, een razendsnelle beweging, en grijpt Ubbinks pols, de Rolex. ‘U wilt dui-de-lijk?’ onderbreekt hij Ubbink, zonder zijn stem te verheffen. ‘Goed. Stelt u zich dan maar eens voor: een doodgewone doordeweekse avond aan de Nachtegaallaan in Wassenaar.’ Het is tijd de hooghartige bankier welkom te heten in de wereld van Oz. ‘Laten we zeggen een dinsdagavond. Uw vrouw Yvonne is aan het koken.’

Ubbink kucht. ‘Nou, daar hebben we iemand voor. Onze nanny zorgt voor...’

‘Dinsdag. Nina heeft vrij op dinsdag,’ zegt Oz.

Ubbinks mond klappt dicht. Hij lijkt zijn opgestoken hand te zijn vergeten, zijn vingers ontspannen zich onwillekeurig.

‘Uw vrouw Yvonne maakt spaghetti met gehaktballetjes, want uw zoontje Frits van zes eet niets anders. Uw schoonvader is langsgelkomen, zoals hij wel vaker doet op dinsdag. Ze eten op tijd, want hij rijdt niet meer in het donker. De baby, uw dochtertje Johanneke van tien maanden oud, doet boven een middagslaapje, de babyfoon staat op het aanrecht.’ Het moment nadert waarop Ubbink vraagt hoe Oz dat allemaal weet. Ze vragen het altijd.

Oz laat hem los. Ubbinks hand, zijn protserige gouden horloge inclusief, valt vergeten in zijn schoot.

‘Dan wordt er aangebeld,’ vervolgt Oz zijn beschrijving van de doodgewone dinsdagavond in huize Ubbink. ‘Uw vrouw pakt de hoorn van de intercom. Het videoscherm licht op, in beeld verschijnen twee mannen in burger. Ze komen namens u, zeggen ze.’

Oz dwingt zichzelf niet aan Hillis te denken, de onderwereld-

koning die begin 2011 werd vermoord, enkele weken nadat Oz hem sprak. Hij zet door: “Wie zijn dat?” vraagt uw schoonvader. Uw vrouw mompelt iets. Ze doet automatisch haar schort af, haast zich naar de hal. Ze opent de voordeur, na een korte aarzeling. Misschien omdat u haar hebt verteld dat u bezig bent met een oplossing. Dat u in contact bent gekomen met een organisatie die bepaalde diensten verleent. Begrijpelijk,’ zegt Oz met nadruk, ‘hoewel strikt genomen tegen de regels.’

Is Ubbink gestopt met ademen?

‘Onder aan het bordes ziet ze een zwarte minivan staan. Uw vrouw merkt op dat de motor nog draait. De man achter het stuur kijkt om zich heen, alsof hij elk moment onraad verwacht. Twee mannen, een blijft in de deuropening staan, de ander – laten we hem Dick noemen – pakt uw vrouw bij de elleboog. Dick loopt met haar het huis binnen. Hij spoort uw vrouw aan de kinderen te gaan halen en wat spullen te pakken, een toilettas, wat speelgoed, luiers. Ze rent de trap op.’

Ubbink krijgt een zenuwtrekje bij zijn linkeroog.

‘Dan verschijnt uw schoonvader in de hal. Op hoge toon eist hij opheldering. Hij weet van uw problemen, hij weet van de bedreigingen. Maar dat u van plan bent onder te duiken, en dan ook nog met het hele gezin, is volkomen nieuw voor hem. Dan brengt Dick de meest schokkende boodschap: “U gaat ook mee,” zegt hij. “Voor uw eigen veiligheid.” Uw schoonvader is eenen-zeventig, hij woont al zijn hele leven in Den Haag. Hij is er geboren, zijn vrouw ligt er begraven. Hij haat verrassingen, hij haat reizen. Uw schoonvader protesteert dan ook luid, gewend als hij is om zijn zin te krijgen.’

Ubbink fronst zijn wenkbrauwen.

‘Boven aan de trap verschijnt uw vrouw, de baby op haar arm, een volle reistas om de schouder, uw zoontje aan haar hand, zijn ogen wijd van schrik. Uw vrouw begrijpt ogenblikkelijk wat er aan de hand is, ze kent haar vader door en door. Ze snelt de trap af om tussenbeide te komen. “Het is voor onze veiligheid,” zegt ze. Haar vader zegt dat hij er niet aan denkt. “We hebben geen keus,” smeekt ze, “alsjeblieft, papa.” De baby begint te krijsen. Ziet u het gebeuren?’

Ubbink ziet het, ziet Oz.

‘Haar vader luistert maar half, zijn verontwaardiging is te groot. Hij dreigt haar, weigert pertinent. Dan stelt hij haar de vreselijkste vraag. Weet u welke vraag?’

Ubbink schudt zijn hoofd.

‘De vraag waarom ze ooit met u getrouwd is.’

Dat brengt Ubbink in actie. Hij maakt een wild armgebaar met rechts, lijkt overeind te willen komen. Maar hij zakt met een plof weer ineen, strijkt met zijn handen door zijn haar, alsof hij met dat gebaar enige orde in de chaos zal weten te herstellen. Zijn ogen draaien in hun kassen, focussen uiteindelijk op het plafond.

‘Daar staat iedereen,’ zegt Oz. ‘Op een dinsdagavond in Wasenaar, die begon zoals altijd, maar die allang niet meer doodgewoon is. In de hal, onder aan de trap. Met uw vrouw als middelpunt. Haar vader schreeuwt, de baby krijst, uw zoontje jengelt, uw vrouw huilt en smeekt. “Nog vijf minuten,” zegt Dick. Hij steekt zijn hand op.’ Oz doet het ook, zijn vingers gespreid, de houding van Ubbink zo-even, de rollen nu omgedraaid.

‘Uw vrouw geeft de baby over aan haar vader, ze rent door het huis, doet alle lichten uit en het gas onder de pan met spaghetti-saus. Dan kijkt ze nog een laatste keer om zich heen. De fotoalbums, bedenkt ze, de paspoorten, en de oude bijbel van haar moeder. Ze pakt ze onder haar arm, die moeten mee. Maar Dick schudt onverbiddelijk zijn hoofd. Ze is teleurgesteld, maar gehoorzaamt, en legt alles op de tafel in de hal. Dan rent iedereen op Dicks aanwijzing naar de minivan. Ook uw schoonvader laat zich meevoeren, zij het onder protest. Als ze het grindpad afrijden, door het hek, op hoge snelheid de Nachtegaallaan uit, kijkt uw vrouw nog eenmaal om. Door de achterrauit ziet ze het huis verdwijnen waar de kinderen zijn geboren. Wat gaat er door haar heen op dat moment, denkt u?’

Ubbink zit in elkaar gedoken, alsof hij verwacht dat Oz hem elk moment het genadeschot zal geven.

‘Uw vrouw pakt haar mobiele telefoon – om Emma, haar beste vriendin, te bellen. Maar Dick neemt de telefoon uit haar hand. Hij glimlacht beleefd, maar is onverbiddelijk. Haar tele-

foon en die van haar vader verdwijnen in zijn zak. Uw vrouw beseft het waarschijnlijk nog niet, niet echt, maar haar leven en dat van haar kinderen, haar vader, het leven van iedereen die ze liefheeft, is zojuist abrupt geëindigd. Door haar tranen heen ziet ze in de ogen van haar vader haar eigen gevoelens weerspiegeld. Gevoelens van woede en onmacht. En ze ziet nog iets. Weet u wat?’

Ubbink zet zich schrap, Oz ziet het hem doen.

‘Haat,’ zegt Oz. ‘Haat voor de man die hun dit heeft aangedaan.’

Ubbink kreunt.

‘Die nacht wordt uw zontje ontroostbaar wakker, als hij bedenkt dat we zijn konijn zijn vergeten.’

Oz pauzeert, ditmaal is het zijn beurt achterover te leunen. ‘Dus ik vraag u nogmaals en “dui-de-lijk”: wie wilt u meenemen? Uw vrouw, haar vader, de kinderen? Omdat u “dat zo doet in uw familie”?’

Ubbink valt stil, Oz laat het. De boodschap is overgekomen.

‘Stel dat ik akkoord ga,’ zegt Ubbink uiteindelijk, zijn hoofd gebogen.

‘Wat zegt u?’ vraagt Oz. Hij heeft hem verstaan.

Ubbink kijkt op, schraapt zijn keel. ‘Stel dat ik akkoord ga. Wat gebeurt er dan met mijn familie? Wie gaat er voor hen zorgen?’

Financieel hoeven ze zich geen zorgen te maken. Er zijn royale levensverzekeringen en pensioenpolissen, nog afgezien van het zeiljacht, het kapitale huis in Wassenaar en het vastgoed op haar naam. Maar dat is, weet Oz, niet waar Ubbink op doelt. ‘We houden minimaal een jaar een oogje in het zeil,’ antwoordt hij. ‘Zo nodig langer.’

‘Ze krijgen mijn adres? Een telefoonnummer? Ik kan ze toch in elk geval laten horen dat het goed met me gaat?’

‘Geen enkel contact,’ schudt Oz zijn hoofd. ‘Niet met hen, niet met wie dan ook uit uw vorige leven. “Geen contact, geen verleden” is de regel, en daarop zijn geen uitzonderingen. U krijgt van ons een telefoonnummer om te bellen in geval van nood. Bijvoorbeeld als u het gevoel hebt dat u iemand hebt herkend, of omgekeerd.’

‘Dus ze denken...’ Ubbinks stem breekt, nu de waarheid tot hem doordringt. ‘Ze zullen denken... dat ik dood ben?’

Dood is beter dan vermist, het komt voor dat achterblijvers hun leven lang blijven zoeken. De mogelijkheden zijn eindeloos – maar uiteraard geeft Oz geen antwoord. Het is te vroeg deze Ubbink in vertrouwen te nemen over de *operating procedures*.

‘Godallemachtig. Weet u wel wat u van me vraagt?’

‘U begint veilig, opnieuw,’ zegt Oz. ‘Uw vrouw en uw kinderen beginnen veilig, opnieuw.’ Er zal een begrafenis zijn, met uitingen van onbegrip en verdriet, maar de naasten geven het een plaats, het leven gaat door. In elk geval hoeven ze zich geen zorgen meer te maken over hun veiligheid.

‘Zo simpel, hè?’ zegt Ubbink, starend naar het plafond. ‘Het voelt alsof mijn leven tussen mijn vingers vandaan glipt. Welke stap ik ook zet, ik maak het alleen maar erger.’

Oz wacht af, Ubbinks weerstand is gebroken. Hoofdschuddend bekijkt de bankier de vergulde vulpen die hij zojuist uit zijn binnenzak heeft gepakt, alsof hij geen idee heeft waar die ineens vandaan is gekomen. Met een verbeterde uitdrukking op zijn gezicht ondertekent hij de eenvoudige verklaring. Twee kantjes, meer is het niet, aanvraag, betaling, voorwaarden, volmacht.

Oz pakt het document aan, vouwt het zorgvuldig op en laat het verdwijnen in zijn binnenzak. Enkelvoud. Ubbink weet beter dan om een kopie te vragen.

‘Dus wat nu?’ vraagt de bankier.

‘U hoort snel van ons,’ zegt Oz. ‘Overmorgen, uiterlijk.’ Hij schuift een *burner*, een simpel niet-traceerbaar prepaid gsm-toestel over tafel. ‘Een tekstbericht op dit toestel, als we u accepteren.’

‘De kans bestaat dat ik word afgewezen?’ Ubbink lacht, krachteloos, een lach die evengoed een snik is. ‘Natuurlijk bestaat die kans.’

‘Vertel niemand over ons, vertel niemand over dit gesprek. Niet uw advocaat, niet uw vrouw. Niemand. En doe geen domme dingen die slim lijken.’

‘Zoals?’

‘Zoals nog even last minute een levensverzekering afsluiten.’

Op Ubbinks gezicht verschijnt een grimas; dat had hij zelf kunnen bedenken. ‘En als ik niet word geaccepteerd?’

‘Dan scheiden onze wegen.’ Oz staat op.

‘Dus dat was het?’

‘Dat was het.’

‘Ik ben geen lafaard,’ fluistert de bankier. ‘Geen onmens.’ De tranen lopen hem over de wangen. ‘Bent u getrouwd? Hebt u kinderen?’

Oz liegt, uiteraard. Want zo doen ze dat in zijn familie.

#

Hemelsbreed nog geen vijf kilometer van Oz verwijderd, rijdt Tyler Young in haar onopvallende Audi A3 naar haar onopvallende huis in een onopvallende straat in Amsterdam-Buitenveldert.

TYLER, NU,
 ONDERWEG NAAR HUIS,
 AMSTERDAM-BUITENVELDERT, NL

In haar spiegels ziet Tyler dat de man op de motor met het dubbele voorwiel op de ringweg dezelfde afslag neemt als zij. Op een afstandje volgt hij Tylers A3 over de Europaboulevard. Net als zij houdt hij zich keurig aan de maximumsnelheid, en slaat hij rechtsaf bij de Boelelaan, daarna linksaf naar het winkelcentrum.

Keurig geeft hij richting aan, telkens een seconde nadat Tyler het doet. Dan, bij de volgende stoplichten, als ze haar voet van het gas haalt, sorteert hij links voor, waar Tyler rechtdoor gaat. Ze kijkt kort opzij als hij haar passeert. Zijn kenteken onthoudt ze zonder moeite.

Na een extra blokje, om er zeker van te zijn, rijdt ze haar straat in. Als ze de A3 aan de stoep parkeert, inspecteert ze haar make-up nog even in de achteruitkijkspiegel.

Haar huis staat in een rijtje: rode baksteen, twee verdiepingen, met een tuintje erachter. Ze stapt uit, werpt een blik op de lucht boven de daken aan de overzijde van de straat. Een vrouw die zich afvraagt of we het vanavond drooghouden.

Voor de voordeur laat ze haar sleutels vallen. Terwijl ze zich bukt, kijkt ze om zich heen, haar ogen toegeknepen tegen de late middagzon. Niemand. Vogeltjes fluiten.

Binnen pakt ze de post van de mat, maar pas nadat ze de deur zorgvuldig achter zich heeft gesloten – het bovenslot, het onder-slot, de ketting erop.

Het huis is stil. Haar dochter Charlie, vijftien jaar oud, is met

school naar Londen. Vanmorgen is de bus vertrokken vanaf het plein voor het gebouw van de International School of Amsterdam, waar Charlie inmiddels in de vierde klas zit.

Onder aan de tussendeur naar de gang zit het kleine strookje bruin papier nog precies zoals ze het vanmorgen heeft achtergelaten: vijf centimeter boven de drempel, klem tussen de deur en het kozijn. Als ze de gang door loopt, de keuken in, ziet ze een identiek strookje onder aan de achterdeur. Een trucje dat ze heeft opgepikt uit een oude spionagefilm.

In de woonkamer haalt ze haar Samsung uit haar tas. Twee gemiste oproepen, ziet ze op het scherm, en twee ingesproken berichten. Terwijl ze haar naaldhakken uitschopt en onder de bank schuift, maakt ze verbinding met haar voicemail.

De eerste boodschap is van Charlie. Dat alles goed gaat, dat ze zijn aangekomen in het hotel.

‘En wat denk je, mam? Het regent.’

Tyler glimlacht. Al sinds de bestemming van de trip dit jaar bekend werd, mopperde Charlie. Naar Engeland, mam, uitgerekend Engeland, waar het altijd regent. Waarom niet naar Florence zoals vorig jaar? Of naar Parijs?

De tweede boodschap is afkomstig van een afgeschermd telefoonnummer. De beller hangt op, zonder iets te zeggen. Tylers glimlach verdwijnt.

Sinds een aantal dagen belt hij op onregelmatige tijden. Het nummer is stevast geblokkeerd. Er wordt geen boodschap ingesproken.

Het kan onschuldig zijn, reclame, een energiemaatschappij of een provider met een aanbieding. Een vrouw kan het ook zijn, maar Tyler denkt dat het een man is. Al dertien jaar achtervolgt de man haar tot in haar dromen. Hij is altijd aanwezig in de schaduw. Zijn gezicht is immer onherkenbaar, maar ze weet wie het is.

Met een druk op de knop wist ze beide berichten.

Ze loopt de trap op, passeert de ingelijste verjaardagsfoto's van Charlie, die ze in een schuine rij heeft opgehangen, vijftien in totaal, een voor elk jaar.

De onderste: Charlies eerste verjaardag. De wolk van een baby die ze was, haar diepbruine pretoogjes boven een toet vol slagroomtaart.

Daarnaast: Charlie wordt twee. Paardjerdend op de rug van Buster, hun golden retriever, 'uster', in Charlietaal destijds. Haar dunne armpjes om zijn nek. De omhelzing met een lach van oor tot oor, ontwapenend in alle onschuld. Haar voetjes in de kleine Nikes. Zich niet bewust van enige dreiging, noch van de camera. Dat zou anders worden, getuige de foto halverwege de trap, waarop Charlie van acht, wegduikend *maham!* riep, de flitser blokkerend met haar hand.

Nog weer later kwamen de poses van het volleerde model, zoals op de meest recente, die boven aan de trap hangt: Charlie vijftien, met de blik van een volwassen jonge vrouw, haar houding uitdagend, ouder dan ze is. *Iflooks could kill.*

In Tylers slaapkamer boven haar kaptafel hangt het olieverfschilderij dat Tylers kluis verbergt, de Freemantle, zorgvuldig iets uit het lood. Op de afbeelding staan twee palmbomen, hun bladeren horizontaal door de storm, op de achtergrond het strand en de wilde golven op de oceaan bij de Florida Keys.

Na een korte blik op de tuinen van de burens links en rechts, en op de schaduwen van de struiken in de laaghangende zon, sluit ze de gordijnen.

In het donker kleedt ze zich uit, ze gooit haar kleren op het bed.

Staand voor de spiegelwand in de badkamer doet ze haar half-lange blonde haar in een elastiekje. De spiegel reflecteert haar lichaam, zesendertig, gebruikt maar zonder te overdrijven, de vorm van een zandloper, maar Tyler ziet vooral een moedervlek op haar heup – is die nieuw?

Voor ze de douche aanzet, overvalt de stilte in huis haar opnieuw. Vreemd hoe dat gaat, ze had verwacht meer van de afwezigheid van Charlies puberhormonen, van een paar dagen het rijk alleen, te kunnen genieten. Ze draait de thermostaatkraan open en stapt onder de warme waterstralen zonder ze werkelijk te voelen.

Vraag honderd jonge vrouwen wat ze buiten de liefde het liefst zouden willen bereiken in hun leven. Negenennegentig zullen antwoorden: vrijheid, zelfstandigheid, een leuke baan, vriendinnen die je vertrouwt.

Tyler leeft die droom, ogenschijnlijk. Ze heeft alles wat een vrouw zich kan wensen: een ruim huis, een vaste baan met fijne collega's.

En wat de liefde betreft heeft ze Charlie. Slim, populair, onafhankelijk, gezond, een plaatje om te zien. Een dochter die iedereen zich zou wensen. Ze heeft alles, op het eerste gezicht, wat haar hartje begeert.

Maar de prijs die Tyler betaalt is hoog.

Met een valse identiteit, gebaseerd op een vals geboortebewijs, een verzonnen jeugd, een gefabriceerd cv, leeft ze een leven van leugens. Tegen haar vriendinnen en collega's liegt ze. Tegen de mannen die ze soms datet. En als klap op de vuurpijl, hoofdprijs en superjackpot ineen: tegen haar dochter Charlie.

Leugens om bestwil, met de beste intenties. Maar hoe goedbedoeld ook: leugens. Leugens die haar al die jaren hebben beschermd.

Als wederdienst werkt zij haar make-up bij in spiegels en winkelruiten, zogenaamd, te pas en te onpas, om onopvallend achter zich te kunnen kijken. Laat ze semi-onhandig sleutels vallen. Klemt ze snippers papier tussen de deuren. Vecht ze al dertien jaar elke dag tegen het gevoel iets over het hoofd te zien, iets van levensbelang. En, recenter, tegen het idee dat die inbraakgolf hier in de buurt iets heel anders is dan de politie vermoedt.

Als ze onder de douche vandaan stapt en zich afdroogt, ziet ze het litteken op haar linkerpols: een levenslange herinnering dat het een illusie is te geloven dat je alles achter kunt laten.

Voortdurend over je schouder kijken, spoken zien, is het ergste niet. De diepste littekens zitten vanbinnen.

#

Charlie is ongewoon stil en steeds stiller naarmate het schoolreisje in Londen vordert. Ze merkt dat het Mark begint op te vallen; de reacties van haar beste vriend worden stekeliger naarmate ze vaker wegstijgt en 'tuurlijk' antwoordt op zijn vraag of het goed gaat.

Het is bijna vrijdag.

Charlie heeft nog aan niemand verteld wat ze van plan is.

Hoe zal Mark reageren?

OZ, NU,
 ONDERWEG NAAR HUIS,
 OMGEVING AMSTERDAM, NL

Het metrostation ligt op loopafstand van het kantoor aan de Zuidas waar hij Ubbink ontmoette.

Oz haast zich niet, hij wacht op de volgende metro en stapt als laatste in. Schoolkinderen storten zich op de vrije zitplaatsen, tu- rend op de schermpjes van hun smartphones.

Oz blijft bij de deuren staan. Bij de volgende halte verlaat hij het metrostel alweer, maar dan, op het nippertje, lijkt hij zich te bedenken – een verstrooide man die zich in zijn halte vergist.

Net voor de automatische deuren zich sluiten, stapt hij weer naar binnen.

De stoffige donkerblauwe BMW, een ouder model, staat op de forenzenparkeerplaats bij station Amsterdam-Sloterdijk. Hij stapt in en rijdt weg, volgt binnenwegen, zodat hij zijn snelheid kan variëren. Hij neemt een rotonde tweemaal.

Rond zeven uur rijdt hij de ringweg op, de avondspits is al over zijn hoogtepunt heen. Hij volgt de borden Schiphol, parkeert de BMW op het laagste niveau van parkeergarage P8.

Hij pakt zijn leren tas uit de kofferbak, sluit de auto af en loopt een rondje om de zijspiegels in te klappen. Om hem heen vakantiegangers en ophalers, met karretjes, koffers, tassen. Achterkleppen van auto's worden geopend en weer dichtgeslagen, echoënd tussen het grauwe beton van de parkeerlagen. Drie dichte bestelwagens telt hij, één minder dan vanmorgen, de oude Transit van het Volendamse aannemersbedrijf is verdwenen.